

¹Und es war ein langer Streit zwischen dem Hause Sauls und dem Hause Davids. David aber nahm immer mehr zu, und das Haus Saul nahm immer mehr ab.²Und es wurden David Kinder geboren zu Hebron: Sein erstgeborener Sohn: Amnon, von Ahinoam, der Jesreelitin;³der zweite Chileab, von Abigail, Nabals Weib, des Karmeliten; der dritte: Absalom, der Sohn Maachas, der Tochter Thalmais, des Königs zu Gessur;⁴der vierte: Adonia, der Sohn der Haggith; der fünfte: Sephatja, der Sohn der Abital;⁵der sechste: Jethream, von Eglä, dem Weib Davids. Diese sind David geboren zu Hebron.⁶Als nun der Streit war zwischen dem Hause Sauls und dem Hause Davids, stärkte Abner das Haus Sauls.⁷Und Saul hatte ein Kebsweib, die hieß Rizpa, eine Tochter Ajas. Und Is-Boseth sprach zu Abner: Warum hast du dich getan zu meines Vaters Kebsweib?⁸Da ward Abner sehr zornig über die Worte Is-Boseths und sprach: Bin ich denn ein Hundskopf, der ich wider Juda an dem Hause Sauls, deines Vaters, und an seinen Brüdern und Freunden Barmherzigkeit tue und habe dich nicht in Davids Hände gegeben? Und du rechnest mir heute eine Missetat zu um ein Weib?⁹Gott tue Abner dies und das, wenn ich nicht tue, wie der HERR dem David geschworen hat,¹⁰daß das Königreich vom Hause Saul genommen werde und der Stuhl Davids aufgerichtet werde über Israel und Juda von Dan bis gen Beer-Seba.¹¹Da konnte er fürder ihm kein Wort mehr antworten, so fürchtete er sich vor ihm.¹²Und Abner sandte Boten zu David für sich und ließ ihm sagen: Wes ist

¹وَكَاثَبَ الْحَرْبُ طَوِيلَةً بَيْنَ يَثَبِ شَاوُلَ وَيَثَبِ دَاوُدَ، وَكَانَ دَاوُدُ يَذْهَبُ يَتَقَوَّى وَيَثَبُ شَاوُلَ يَذْهَبُ يَضْعُفُ.²وَوُلِدَ لِدَاوُدَ بَنُونَ فِي حَبْرُونَ. وَكَانَ يَكْبُرُهُ أُمُّنُونَ مِنْ أَجْنُوعِمَ الْبِزْرَعِيلِيَّةِ، وَبَنِيهِ كِيَلَابَ مِنْ أَبِيغَايِلَ امْرَأَةِ تَابَالِ الْكَرْمَلِي. وَالثَّالِثُ أَبْسَالُومُ ابْنُ مَعَكَةَ بِنْتُ تَلْمَايَ مَلِكِ جَشُورَ،⁴وَالرَّابِعُ أَدُونِيَا ابْنُ حَجِيثَ، وَالْخَامِسُ شَفَطِيَا ابْنُ أَبِيطَالِ،⁵وَالسَّادِسُ بَثْرَعَامُ مِنْ عَجَلَةَ امْرَأَةِ دَاوُدَ. هَؤُلَاءِ وُلِدُوا لِدَاوُدَ فِي حَبْرُونَ. وَكَانَ فِي وَفُوعِ الْحَرْبِ بَيْنَ يَثَبِ شَاوُلَ وَيَثَبِ دَاوُدَ أَنَّ أَبْنِيَّ تَشَدَّدَ لِأَجْلِ يَثَبِ شَاوُلَ.⁷وَكَاثَبَ لِسَاوُلَ سُرَّتُهُ اسْمُهَا رَضْعَةُ بِنْتُ آيَّةَ. فَقَالَ إِبْشُبُوشُثُ لِأَبْنِيَّ، لِمَاذَا دَخَلْتَ إِلَى سُرَّتِي آيِّي. فَأَعْتَاطَ أَبْنِيَّ جِدًّا مِنْ كَلَامِ إِبْشُبُوشُثَ وَقَالَ، أَلَعَلِّي رَأْسُ كُلِّ يَهُودَا. الْيَوْمَ أَضَعُّ مَعْرُوفًا مَعَ يَثَبِ شَاوُلَ أَبِيكَ، مَعَ إِخْوَتِهِ وَمَعَ أَصْحَابِهِ، وَلَمْ أَسْلَمْكَ لِيَدِ دَاوُدَ، وَتَطَالَيْتَنِي الْيَوْمَ بِأُنْمِ الْمَرْأَةِ.⁹هَكَذَا يَضَعُ اللَّهُ بِأَبْنِيَّ وَهَكَذَا يَرِيدُهُ إِنَّهُ كَمَا خَلَفَ الرَّبُّ لِدَاوُدَ كَذَلِكَ أَضَعُّ لَهُ¹⁰لِتَقُلَ الْمَمْلَكَةُ مِنْ يَثَبِ شَاوُلَ وَإِقَامَةَ كُرْسِيِّ دَاوُدَ عَلَى إِسْرَائِيلَ وَعَلَى يَهُودَا مِنْ دَانَ إِلَى بَيْتِ سَعِي.¹¹وَلَمْ يَقْدِرْ بَعْدُ أَنْ يُجَاوِبَ أَبْنِيَّ بِكَلِمَةٍ لِأَجْلِ خَوْفِهِ مِنْهُ.¹²فَأَرْسَلَ أَبْنِيَّ مِنْ قَوْرِهِ رُسُلًا إِلَى دَاوُدَ قَائِلًا، لِمَنْ هِيَ الْأَرْضُ. يَقُولُونَ، أَقْطَعْ غَهْدَكَ مَعِي، وَهُوَذَا يَدِي مَعَكَ لِرَدِّ جَمِيعِ إِسْرَائِيلَ إِلَيْكَ.¹³فَقَالَ، حَسَنًا. أَنَا أَقْطَعُ مَعَكَ غَهْدًا، إِلَّا إِنِّي أَطْلُبُ مِنْكَ أَمْرًا وَاحِدًا، وَهُوَ أَنِّي لَا تَرَى وَجْهِي مَا لَمْ تَأْتِ أَوَّلًا بِمِيكَالَ بِنْتُ شَاوُلَ جِئِن تَأْتِي لِتَرَى وَجْهِي.¹⁴وَأَرْسَلَ دَاوُدَ رُسُلًا إِلَى إِبْشُبُوشُثَ بَنِ شَاوُلَ يَقُولُ، أَعْطِنِي امْرَأَتِي مِيكَالَ الَّتِي خَطَبْتَهَا لِنَفْسِي بِمِئَةِ غُلْفَةٍ مِنَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ. فَأَرْسَلَ إِبْشُبُوشُثُ وَأَخَذَهَا مِنْ عِنْدِ رَجُلِهَا، مِنْ قَلْطِيئِيلَ بْنِ لَإِيْشَ.¹⁶وَكَانَ رَجُلُهَا يَسِيرُ مَعَهَا وَيَبْكِي وَرَاءَهَا إِلَى يَحُورِيمَ. فَقَالَ لَهُ أَبْنِيَّ، اذْهَبْ ارجِعْ. فَارْجَعَ.¹⁷وَكَانَ كَلَامُ أَبْنِيَّ إِلَى شِيُوخِ إِسْرَائِيلَ، قَدْ كُنْتُمْ مِنْذُ أُمْسٍ وَمَا قَبْلَهُ تَطْلُبُونَ دَاوُدَ لِيَكُونَ مَلِكًا عَلَيْكُمْ.¹⁸فَالآنَ إِفْعَلُوا. لِأَنَّ الرَّبَّ قَالَ لِدَاوُدَ، إِنِّي بِيَدِ دَاوُدَ عَنَدِي أَخْلَصُ شَعْبِي إِسْرَائِيلَ مِنْ يَدِ الْفِلِسْطِينِيِّينَ وَمِنْ أَيْدِي جَمِيعِ أَعْدَائِهِمْ.¹⁹وَتَكَلَّمَ أَبْنِيَّ أَيْضًا فِي مَسَامِعِ بَنِيَامِينَ، وَذَهَبَ أَبْنِيَّ لِيَتَكَلَّمَ فِي مَسَامِعِ دَاوُدَ أَيْضًا فِي حَبْرُونَ بِكُلِّ مَا حَسَنَ فِي أَغْنِ إِسْرَائِيلَ وَفِي أَغْنِ جَمِيعِ يَثَبِ بَنِيَامِينَ.²⁰فَجَاءَ أَبْنِيَّ إِلَى دَاوُدَ إِلَى حَبْرُونَ وَمَعَهُ

das Land? Und sprach: Mache einen Bund mit mir; siehe, meine Hand soll mit dir sein, daß ich zu dir kehre das ganze Israel.¹³ Er sprach: Wohl, ich will einen Bund mit dir machen. Aber eins bitte ich von dir, daß du mein Angesicht nicht sehest, du bringst denn zuvor Michal, Sauls Tochter, wenn du kommst, mein Angesicht zu sehen.¹⁴ Auch sandte David Boten zu Is-Boseth, dem Sohn Sauls, und ließ ihm sagen: Gib mir mein Weib Michal, die ich mir verlobt habe mit hundert Vorhäuten der Philister.¹⁵ Is-Boseth sandte hin und ließ sie nehmen von dem Mann Paltiel, dem Sohn des Lais.¹⁶ Und ihr Mann ging mit ihr und weinte hinter ihr bis gen Bahurim. Da sprach Abner zu ihm: Kehre um und gehe hin! Und er kehrte um.¹⁷ Und Abner hatte eine Rede mit den Ältesten in Israel und sprach: Ihr habt schon längst nach David getrachtet, daß er König wäre über euch.¹⁸ So tut's nun; denn der HERR hat von David gesagt: Ich will mein Volk Israel erretten durch die Hand Davids, meines Knechtes, von der Philister Hand und aller seiner Feinde Hand.¹⁹ Auch redete Abner vor den Ohren Benjamins und ging auch hin, zu reden vor den Ohren Davids zu Hebron alles, was Israel und dem ganzen Hause Benjamin wohl gefiel.²⁰ Da nun Abner gen Hebron zu David kam und mit ihm zwanzig Mann, machte ihnen David ein Mahl.²¹ Und Abner sprach zu David: Ich will mich aufmachen und hingehen, daß ich das ganze Israel zu meinem Herrn, dem König, sammle und daß sie einen Bund mit dir machen, auf daß du König seist, wie es deine Seele begehrt. Also ließ David Abner von sich,

عَشْرُونَ رَجُلًا. فَصَنَعَ دَاوُدُ لِأَبْنِيرَ وَلِلرَّجَالِ الَّذِينَ مَعَهُ وَبَلِيمَةَ.²¹ وَقَالَ أَبْنِيرُ لِدَاوُدَ، أَقُومُ وَأَذْهَبُ وَأَجْمَعُ إِلَيَّ سَبَدِي الْمَلِكِ جَمِيعَ إِسْرَائِيلَ، فَيَقْطَعُونَ مَعَكَ عَهْدًا، وَتَمْلِكُ حَسَبَ كُلِّ مَا تَشْتَهِي نَفْسُكَ. فَأَرْسَلَ دَاوُدُ أَبْنِيرَ فَذَهَبَ بِسَلَامٍ.²² وَإِذَا يَغْيِيدُ دَاوُدَ وَيُؤَابُ قَدْ جَاءُوا مِنَ الْعَرَا وَاتُّوا بِغَيْمَةٍ كَثِيرَةٍ مَعَهُمْ، وَلَمْ يَكُنْ أَبْنِيرُ مَعَ دَاوُدَ فِي خَبْرُونِ، لِأَنَّهُ كَانَ قَدْ أُرْسِلَهُ فَذَهَبَ بِسَلَامٍ.²³ وَجَاءَ يُؤَابُ وَكُلُّ الْجَيْشِ الَّذِي مَعَهُ. فَأَخْبَرُوا يُؤَابَ، قَدْ جَاءَ أَبْنِيرُ بْنُ نِيرَ إِلَى الْمَلِكِ فَأَرْسَلَهُ فَذَهَبَ بِسَلَامٍ.²⁴ وَدَخَلَ يُؤَابُ إِلَى الْمَلِكِ وَقَالَ، مَاذَا فَعَلْتَ. هُوَذَا قَدْ جَاءَ أَبْنِيرُ إِلَيْكَ. لِمَاذَا أُرْسَلْتَهُ فَذَهَبَ.²⁵ أَنْتَ تَعْلَمُ أَبْنِيرُ بْنُ نِيرَ أَنَّهُ إِنَّمَا جَاءَ لِيَمْلِكَكَ وَلِيَعْلَمَ خُرُوجَكَ وَدُخُولَكَ وَلِيَعْلَمَ كُلَّ مَا تَصْنَعُ.²⁶ ثُمَّ خَرَجَ يُؤَابُ مِنْ عِنْدِ دَاوُدَ وَأَرْسَلَ رُسُلًا وَرَاءَ أَبْنِيرَ، فَرَدُّوهُ مِنْ بَنِي السَّيْرِ وَدَاوُدَ لَا يَعْلَمُ.²⁷ وَلَمَّا رَجَعَ أَبْنِيرُ إِلَى خَبْرُونِ قَالَ يَهُ يُّؤَابُ إِلَيَّ وَسَطِ الْبَابِ لِيُكَلِّمَهُ بَيْرًا، وَصَرَّتْهُ هُنَاكَ فِي بَطْنِهِ فَمَاتَ يَدَمُ عَسَائِيلَ أَخِيهِ.²⁸ فَسَمِعَ دَاوُدُ بَعْدَ ذَلِكَ فَقَالَ، إِنِّي بَرِيءٌ أَنَا وَمَمْلَكَتِي لَدَى الرَّبِّ إِلَى الْأَبَدِ مِنْ دَمِ أَبْنِيرَ بْنِ نِيرَ. فَلِيَجَلَّ عَلَى رَأْسِ يُؤَابَ وَعَلَى كُلِّ بَيْتِ أَبِيهِ، وَلَا يَنْقُطِعَ مِنْ بَيْتِ يُؤَابَ ذُو سَيْلٍ وَأَبْرَصٌ وَعَاكِرٌ عَلَى الْعُكَّارَةِ وَسَافِطٌ بِالسَّيْفِ وَمُخْتَاَجُ الْخُبْرِ.³⁰ فَقَتَلَ يُؤَابُ وَأَبِيسَايَ أَخُوهُ أَبْنِيرَ لِأَنَّهُ قَتَلَ عَسَائِيلَ أَخَاهُمَا فِي جَبْعُونَ فِي الْحَرْبِ.³¹ فَقَالَ دَاوُدُ لِيُؤَابَ وَلِجَمِيعِ الشَّعْبِ الَّذِي مَعَهُ، مَزُقُوا ثِيَابَكُمْ وَتَسَطَّفُوا بِالْمُسُوحِ وَالطُّمُومِ أَصَامَ أَبْنِيرَ. وَكَانَ دَاوُدُ الْمَلِكُ يَمْشِي وَرَاءَ النَّعْشِ.³² وَدَقُّوا أَبْنِيرَ فِي خَبْرُونِ. وَرَفَعَ الْمَلِكُ صَوْتَهُ وَبَكَى عَلَى قَبْرِ أَبْنِيرَ، وَبَكَى جَمِيعُ الشَّعْبِ.³³ وَرَأَى الْمَلِكُ أَبْنِيرَ وَقَالَ، هَلْ كَمُوتٌ أَحْمَقُ يَمُوتُ أَبْنِيرُ. بَدَاكَ لَمْ تَكُونَا مَرْبُوطَيْنِ، وَرَجُلَاكَ لَمْ تُوضَعَا فِي سَلَاسِلِ نَحَاسٍ. كَالسُّقُوطِ أَمَامَ بَنِي الْإِثْمِ سَقَطْتَ. وَعَادَ جَمِيعُ الشَّعْبِ يَبْكُونَ عَلَيْهِ.³⁵ وَجَاءَ جَمِيعُ الشَّعْبِ لِيُطْعِمُوا دَاوُدَ خُبْرًا، وَكَانَ بَعْدَ تَهَارٍ. فَخَلَفَ دَاوُدَ، هَكَذَا يَفْعَلُ لِيَ اللَّهُ وَهَكَذَا يَزِيدُ إِنْ كُنْتُ أَدُونُ خُبْرًا أَوْ شَيْئًا آخَرَ قَبْلَ غُرُوبِ الشَّمْسِ.³⁶ فَعَرَفَ جَمِيعُ الشَّعْبِ وَحَسَنَ فِي أَعْيُنِهِمْ، كَمَا أَنَّ كُلَّ مَا صَنَعَ الْمَلِكُ كَانَ حَسَنًا فِي أَعْيُنِ جَمِيعِ الشَّعْبِ.³⁷ وَعَلِمَ كُلُّ الشَّعْبِ وَجَمِيعُ إِسْرَائِيلَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ أَنَّهُ لَمْ يَكُنْ مِنَ الْمَلِكِ قَتْلُ أَبْنِيرَ بْنِ نِيرَ. وَقَالَ الْمَلِكُ لِعَبِيدِهِ، أَلَا تَعْلَمُونَ أَنَّ رَئِيسًا وَعَظِيمًا سَقَطَ

daß er hinginge mit Frieden.²² Und siehe, die Knechte Davids und Joab kamen von einem Streifzuge und brachten mit sich große Beute. Abner aber war nicht mehr bei David zu Hebron, sondern er hatte ihn von sich gelassen, daß er mit Frieden weggegangen war.²³ Da aber Joab und das ganze Heer mit ihm war gekommen, ward ihm angesagt, daß Abner, der Sohn Ners, zum König gekommen war und hatte er ihn von sich gelassen, daß er mit Frieden war weggegangen.²⁴ Da ging Joab zum König hinein und sprach: Was hast du getan? Siehe, Abner ist zu dir gekommen; warum hast du ihn von dir gelassen, daß er ist weggegangen?²⁵ Kennst du Abner, den Sohn Ners, nicht? Denn er ist gekommen, dich zu überreden, daß er erkennt deinen Ausgang und Eingang und erführe alles, was du tust.²⁶ Und da Joab von David ausging, sandte er Boten Abner nach, daß sie ihn wiederum holten von Bor-Hassira; und David wußte nichts darum.²⁷ Als nun Abner wieder gen Hebron kam, führte ihn Joab mitten unter das Tor, daß er heimlich mit ihm redete, und stach ihn daselbst in den Bauch, daß er starb, um seines Bruders Asahel Bluts willen.²⁸ Da das David hernach erfuhr, sprach er: Ich bin unschuldig und mein Königreich vor dem HERRN ewiglich an dem Blut Abners, des Sohnes Ners;²⁹ es falle aber auf das Haupt Joabs und auf seines Vaters ganzes Haus, und müsse nicht aufhören im Hause Joabs, der einen Eiterfluß und Aussatz habe und am Stabe gehe und durchs Schwert falle und an Brot Mangel habe.³⁰ Also erwürgten Joab und Abisai Abner, darum daß er ihren Bruder Asahel

الْيَوْمَ فِي إِسْرَائِيلَ.³⁹ وَأَنَا الْيَوْمَ ضَعِيفٌ وَمَمْسُوحٌ مَلِكًا،
وَهَؤُلَاءِ الرِّجَالُ بَنُو صُرُوبَةَ أَقْوَى مِنِّي. يُجَازِي الرَّبُّ
قَاعِلَ الشَّرِّ كَثْرَتَهُ.

getötet hatte im Streit zu Gibeon.³¹ David aber sprach zu Joab und allem Volk, das mit ihm war: Zerreißt eure Kleider und gürtet Säcke um euch und tragt Leid um Abner! Und der König ging dem Sarge nach.³² Und da sie Abner begruben zu Hebron, hob der König seine Stimme auf und weinte bei dem Grabe Abners, und weinte auch alles Volk.³³ Und der König klagte um Abner und sprach: Mußte Abner sterben, wie ein Ruchloser stirbt?³⁴ Deine Hände waren nicht gebunden, deine Füße waren nicht in Fesseln gesetzt; du bist gefallen, wie man vor bösen Buben fällt. Da beweinte ihn alles Volk noch mehr.³⁵ Da nun alles Volk hineinkam, mit David zu essen, da es noch hoch am Tage war, schwur David und sprach: Gott tue mir dies und das, wo ich Brot esse oder etwas koste, ehe die Sonne untergeht.³⁶ Und alles Volk erkannte es, und gefiel ihnen auch wohl, wie alles, was der König tat, dem ganzen Volke wohl gefiel;³⁷ und alles Volk und ganz Israel merkten des Tages, daß es nicht vom König war, daß Abner, der Sohn Ners, getötet ward.³⁸ Und der König sprach zu seinen Knechten: Wisset ihr nicht, daß auf diesen Tag ein Fürst und Großer gefallen ist in Israel?³⁹ Ich aber bin noch zart und erst gesalbt zum König. Aber die Männer, die Kinder der Zeruja, sind mir verdrießlich. Der HERR vergelte dem, der Böses tut, nach seiner Bosheit.